

найближче підходить до великоруської, і пооди такій стародавній стих, спільний поезії великоруській і українській, Шевченко пускає в діло з великим знаттем. Так, в одному вірші, досить довгому, він каже про те, що Рогніда в Полоцьку піджидає до себе молодого, литовського князя, і все прилаштоване до його вітання. Оповідано се 4-стоповим ямбом. Потім, несподівано поворот в її долі: приходить не молодий литовець, а ворог — Володимир Київський, і це несподіване явище змалювано иншим стихом, а саме, от сім, можна мовити, загально руським або праруським, котрий тут на своєму лонці як найкраще: »Не із Литви йде князь сподіваний, ще незнаємий, давно жаданий«.

»А із Києва туром-буйволом
Йде веприщем за Рогнідою
Володимир князь со киянам«.

Це звичайний розмір наших дум¹⁾, але нечужий і українцям. Ще є один такий саме загально-руський розмір в його наслідуванні »Слово о полку Игореві«:

»З передсвіта до вечора
А з вечора до досвіта
Летить стріла каленая,
Брязчить шабля о шеломи,
Тропчить списи гартовані...«

Се розмір ужиточний і у великоруських піснях, наприклад: »На улиці то дождь, то снігъ«. Із віршів штучних, невластивих народній пісні, у Шевченка зустрічається либонь всього один, — 4-стоповий ямб: »Реве та стогне Дніпр широкий«.

На прикінці цього відділу слід одповісти де-котрим з критиків Шевченка, що вихваляли у його особливу красу форми. Що до форми, то він ставився до неї досить небало; це виявляється і в розмірі, виявляється

¹⁾ Великоруських «былин».